

Στίχ. Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄζος.

Σή-με-ρον σὲ θε-ω-ροῦ-σα, ἢ ἄ-α-με-ε-εμ-πτο-ο-ος

Πα-αρ-θέ-ε-νος ἐν Σταυ-ρῶ, Λό-ο-γε-ε

ἀ-ναρ-τώ-με-ε-ε-νον, ὁ-δυ-ρο-μέ-ε-νη-η

μη-η-η-τρῶ-ω-ω-α σπλά-αγ-χνα, ἐ-τέ-τρω-το τὴν

καρ-δί-ι-ι-αν πι-κρῶ-ως, καὶ στε-νά-ζου-σα

ὁ-δυ-υ-νη-η-ρῶς ἐκ βά-α-α-θους ψυ-υ-χῆ-ης,

πα-ρει-ὰς σὺν θρι-ξὶ κα-τα-ζαί-νου-σα-α-α,

κα-τε-τρύ-χε-ε-ε-το· δι-ὁ καὶ τὸ ζῆ-θος τύ-πτου-σα,

ἀ-νέ-ε-κρα-α-γε γο-ο-ε-ρῶς· Οἶ-μοι θεῖ-ει-ει-ο-ο-ον

Τέ-ε-κνον! οἶ-οι-μοι τὸ φῶς τοῦ-ου-ου Κό-ο-σμου-ου!

τί ἔ-δυσ ἐξ ὀ-φθαλ-μῶ-ω-ων μου, ὁ Ἀ-μνὸ-ο-ος τοῦ Θε-ε-οῦ.

ὁ-ο-θεν αἶ-γρα-τι-αὶ τῶν Ἀ-σω-μά-α-α-των, τρό-μω

συ- νεί-χον-το λέ- ε- ε- γου-ου-ου-ου-σαι· Ἄ-κα-τά-λη-πτε

Κύ- υ- ρι- ι- ε δό- ο- ο- ζα- α- α σοι. ΜΠ 7/229-230

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐ- πὶ ζύ-λου βλέ-που-σα, κρε-μά-α-με-ε-νον Χρι-ι-στέ,

σὲ τὸν πάν-των Κτί-στην καὶ Θε-όν, ἡ σὲ ἀ-σπό-ο-ρω-ως

τρε-ε- κοῦ- ου- σα, ἐ- βό- ο- ο- α, πι- κρῶ-ωζ· Ὑῖ- ἐ- ε- ε

μου-ου, ποῦ τὸ κάλ-λος ἔ- ε- δυ τῇ-ης μορ- φῇ-η- η- ης σου;

οὐ φέ- ρω κα- θο-ρᾶν σε, ἄ- δί- ι- ι-ι-κως

ζαυ-ρού-ου- με- ε- ε-νον· σπεύ-σον οὖν ἁ-νά-α- ζη-η-η- η-θι

ὅ- πως ἴ- ι-δω κᾶ-α- γώ, σοῦ τήν ἐκ νε-κρῶν, τρι- ἥ- με-ε-ρον

ξ- ε- ζα-α-νά- α- α- στα-α- α-σιν. ΜΠ 7/230